

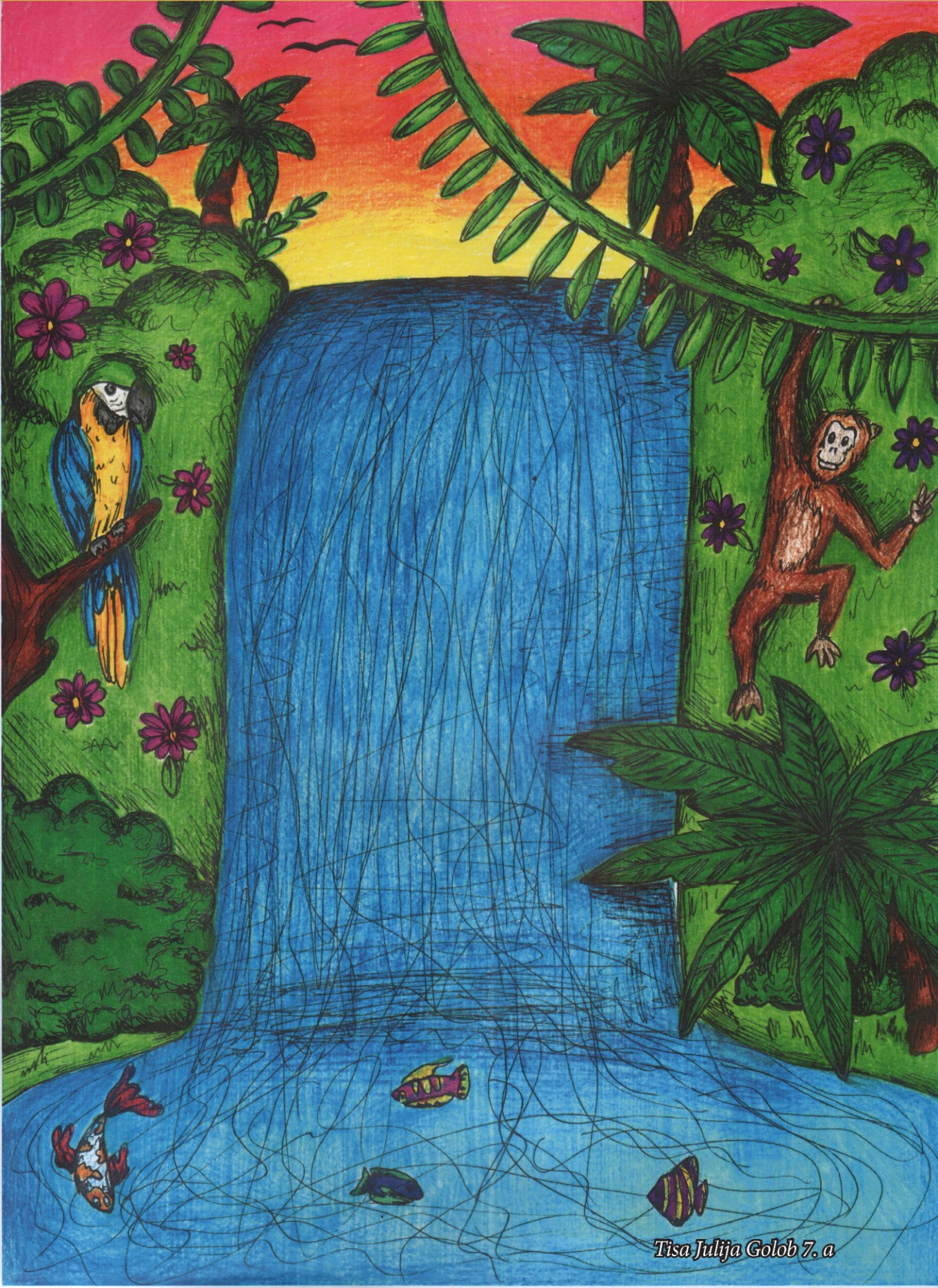

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

MOJA

PRVA LETA

MOJA
PRVA LITRA
2022

OŠ OLGE MEGLIČ
MAJ, 2022

S PRAVLJICO V BOLJŠI SVET ...

Pravljice so najverjetneje nepogrešljivo branje tako pri malih kot velikih bralcih. Z domišljjsko izraznostjo zagotovo s svojimi zapleti in razpleti odsevajo življenje in mišljenje ljudi v daljni preteklosti in seveda tudi danes. V teh resnih, negotovih časih je za vsakogar dobrodošlo tudi to, da se lahko, čeprav le za trenutek, potopi v svet škratov, velikanov, čarovnic, vil, princes ... In tako za trenutek pozabi na krutost in realnost resničnega sveta. V pravljicah je namreč vse mogoče, dobro zmeraj zmaga nad zlim, po dežju zmeraj posije sonce. Poleg tega so pravljice brezčasne in krajevno nedoločne, tako da bi se lahko v njih znašel prav vsak, iz kateregakoli konca sveta je že in v katerikoli časovni kapsuli se je znašel.

Kot otrok sem jih tudi sama zelo rada brala in še danes nemalokrat posegam po njih. Sploh pa mi je vedno znova v veliko veselje prebiranje pravljic, ki jih pričarate vi, drage učenke in učenci. Pa ne samo pravljice, tudi letos ste ustvarili neverjetne ilustracije, ki pravljice še dodatno obogatijo. Ob prebiranju sem neznansko uživala in si prav vsak lik in dogodek iz vaših pravljic zelo živo predstavljala. Verjamem, da se bo ob branju letošnje knjige Moja pravljica 2022 tako dogajalo tudi vam.

Knjižničarka Alenka Kandrič

Leila Bećirović, 5. b

KAZALO

S PRAVLJICO V BOLJŠI SVET ...	5
KAKO BI BILO, KO BI MRAVLJE ZRASTLE	9
SREČANJE DINOZAVRA	9
OBRATNI ŽIRAFI	9
CIRKUS V MOJI GLAVI	10
MEDUZICA NA POTEPU	10
REVNA IN BOGATA DRUŽINA	10
NESREČNI GOLBIN SREČKO	12
MOJA INDIJA KOROMANDIJA	12
KORENJAČ	15
MLADI VITEZ FERDINAND	15
DEKLICA IN MUCA MACA	18
POTOVANJE Z JURETOM	18
SI LAGALA?	21
ČAROBNA ROŽA	21
NELOČLJIVO PRIJATELJSTVO	21
MAGNOLIJA TONJA	22
ZAJEC ZOKI IN MEDVED LUMPI	22
ZAJČEK KUKU IN MEDVED GRAČI	22
TREBUHLJAČ	25
DEKLICA NAD OBLAKI	25
SAMOROG S KRILI, KI NE ZNA LETETI	26
MALA OPICA POBEGNE IZ CIRKUSA	26
PRINC, KI JE REŠIL SVET	26
ČUDEŽNI SVINČNIK	29
LEPA PRINCESA	29
PRESTRAŠEN ZMAJ	29
ZMAJ, KI JE HOTEL SESTAVLJATI LEGO KOCKE	30
NAROBEN SVET	30

Nina Hodnik, 7. b

Neža Habjanič, 5. b

KAKO BI BILO, KO BI MRAVLJE ZRASTLE

Nekega lepega dne je Nika šla v gozd nabirat kostanje.

Srečala je mravlje. Potem je srečala še eno mravljo, ki je nesla velik kos kruha, ki ga je nekdo izgubil po poti. Mravlja je postajala vedno večja. Nika je to opazila. Mravlja je postala tako velika kot ona. Nika se je mravlje ustrašila in kostanji so poleteli visoko v zrak in so padli na tla ter se odkotalili vsak v svojo smer. In tudi mravlja se je ustrašila Nike. Nika je zbežala proti svojemu domu. Mravlja pa za njo. Nika je zaloputnila z vrati in mravlja se je ustavila ter razmišljala, kako bi lahko prišla v hišo. Dobila je idejo, da bi lahko šla čez majhno luknjico. In ji ni šlo in ni šlo, saj je pozabila, da je prevelika. Poskusila je čez okno in tudi to ji ni šlo. Razmišljala je in razmišljala. Na pamet ji je padlo, da bi mogoče šla čez dimnik. Poskusila je in je uspelo. Nika je to opazila in videla, da z veliko mravljo ni čisto nič narobe.

Postali sta prijateljici in hodili sta skupaj na sprehode in živeli skušaj srečno do konca svojih dni.

Sofija Madjar, 2. b

SREČANJE DINOZAVRA

Nekoč pred davnimi časi je živel deček z imenom Filip. Filip je bil star sedem let, hodil je v drugi razred.

Za osmi rojstni dan si je zelo želel videti dinozavra. Nekega dne je bilo sončno vreme in je odšel na pohod v gore. Tam je naletel na časovni stroj. Na časovnem stroju je bil velik rdeč gumb. Filip je pritisnil na ta gumb in časovni stroj se je prižgal. Filip je stopil v časovni stroj in ta ga je poslal v preteklost milijon let nazaj. Filip se je začudil, kje se nahaja in na notranji strani je pisalo: Zdaj si v preteklosti. Filip, se je razveselil, saj je vedel, da bo srečal dinozavra. Res je srečal tiranozavra in skupaj sta se igrala. Ko se je stemnilo, se je Filip vrnil do časovnega stroja in odšel nazaj domov.

Naslednjega dne je vsem svojim sošolcem in sošolkam pripovedoval o svojem potovanju v preteklost.

Maks Svenšek, 2. b

OBRATNI ŽIRAFI

Nekoč je živela žirafa z glavo na tleh, sprednje noge so bile od zadaj in zadnje od spredaj. Bila je rjave barve z rumenimi pikami. Ime ji je bilo Narobi.

Ta žirafa je nekega zasneženega zimskega jutra srečala obratno žirafu. Ona je bila rumena z rjavimi pikami in imela je glavo obrnjeno gor. Ime ji je bilo Pravi. Imela je sprednje noge od spredaj in zadnje od zadaj. Najprej je žirafa Narobi zagledala žirafu Pravi in ji je rekla: »Hej, Pravi, zakaj si narobe obrnjena?« Ampak je potem Pravi odgovorila: »Ja, jaz sem narobe obrnjena zato, ker si ti narobe obrnjena.« Začeli sta se prepirati, katera je obrnjena prav in katera narobe. Narobi je rekla: »Ti si narobe obrnjena. Pri priči se obrni pravilno!« »Ne, ti si narobe obrnjena, Narobi!« je zakričala Pravi. Nato se je Pravi spomnila, da lahko to razloži Narobi. Potem ji je razložila. Ko je Narobi razumela, sta se takoj nehali prepirati in Narobi se je takoj obrnila pravilno in tudi barvo je spremenila.

In zdaj sta Narobi in Pravi najboljši prijateljici na svetu.

Lila Marie Taylor, 2. b

CIRKUS V MOJI GLAVI

Nekega dne sem hotela iti v cirkus. Začela sem iskati, kje bi lahko bil. Našla sem, v muzeju je! Šla sem vprašat mamo, če lahko grem. Rekla je, ne. Odšla sem v sobo. Prišel je moj pes, zraven pa mačka, potem še sosedova koza in še žirafa, ki gleda preko stropa. Nato še slon. Začeli smo se zabavati. Klovni na koncu reče, da se je zabava komaj začela. In traja še danes. Če ne verjamete, pridite k meni na obisk.

Sofija Madjar, 2. b

MEDUZICA NA POTEPU

Meduzica je odplavala na potep. Srečala je delfinčka in ga pozdravila. »Zdravo delfinček!« »Zdravo meduzica,« je odgovoril. »Kam plavaš meduzica?« »Na potep,« je odgovorila in ga vprašala ali se ji pridruži. »Ja, z veseljem! A imam le pol ure časa,« je odgovoril. Nato sta skupaj zapela: »Plavava po morju, plavava po morju.« Čas je hitro tekel in kmalu je mimo priplaval delfinčkov oče ter ga opozoril, da bo pol ure preteklo že čez pet minut. Moram domov, se je poslovil delfinček in odplaval.

Med potjo domov je delfinček očetu navdušeno pripovedoval o srečanju z meduzico in o njenem vabilu na potep, na katerem sta razigrano prepevala.

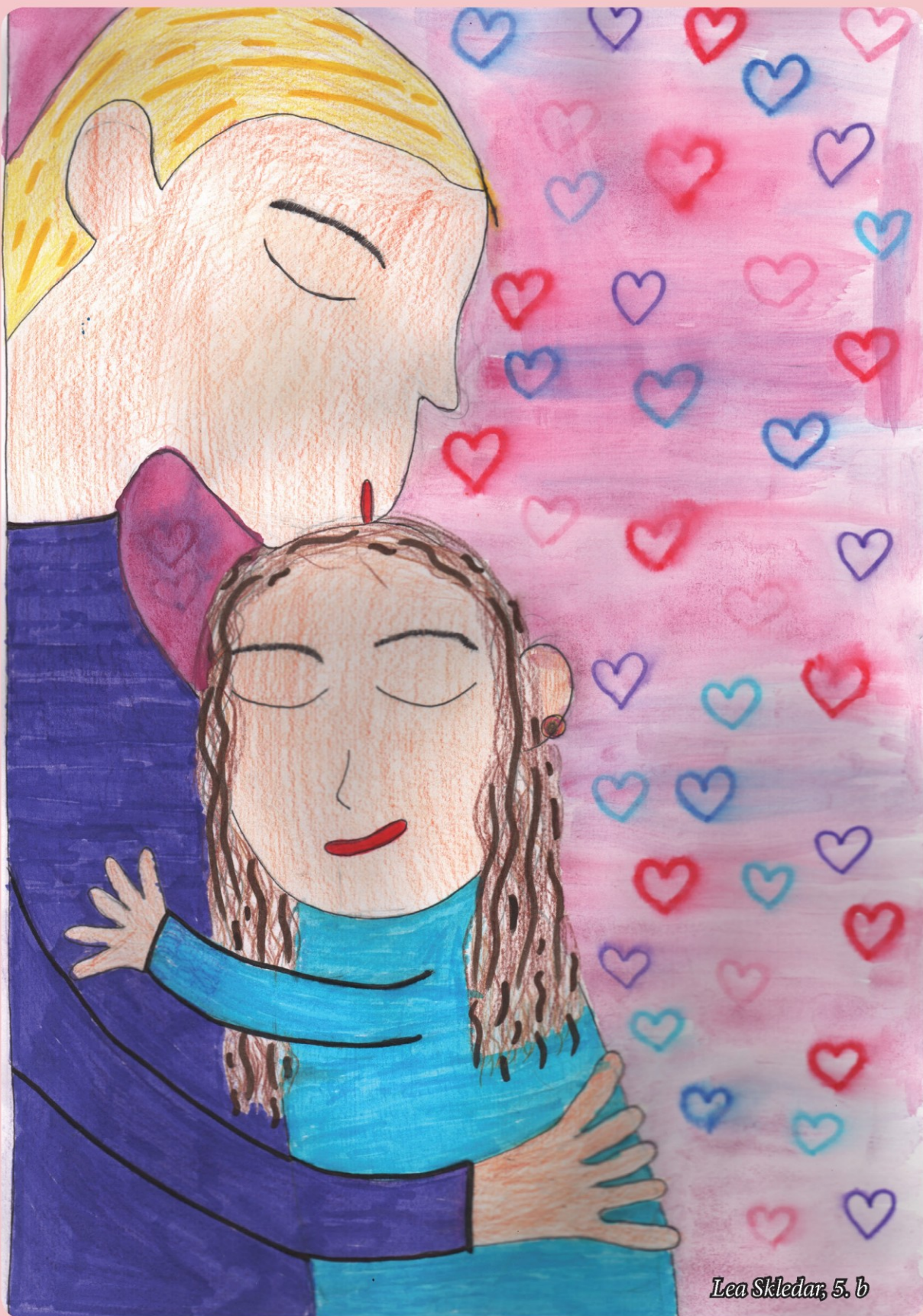
Neža Perkovič, 2. b

REVNA IN BOGATA DRUŽINA

Za devetimi gorami, devetimi gozdovi, devetimi potoki, devetimi hribovji, devetimi jezeri, devetimi vrtovi, devetimi gričevji, devetimi morji in devetimi mesti sta na nekem hribovju stali kmetiji, v katerih sta živeli dve družini. V eni hiši je živela bogata družina, v drugi pa revna. V revni družini je živel fantek Pavel. Bogata družina se je bahala s svojim premoženjem in člani so bili do revnih zelo nesramni, pa četudi sta se dečka iz obeh družin vsak dan skupaj igrala. Revna družina je imela le skromno njivo buč, ki je zelo slabo rodila. Nobenih pridelkov si niso delili. Bogati jih niso hoteli dati, revni pa že za sebe niso imeli dovolj. Pavel se je včasih igral tudi sam. Bil je zelo prijazen. Ko se je tako neki dan igral, ni vedel, da ga je opazovala bučna vila. Videla je, v kakšni revščini živi Pavlova družina. Pavlu se je prikazala in mu podarila posebno seme. Pavel se je najprej ustrašil, potem pa hitro vzel seme. Vila mu je rekla, naj ga poseje in imeli bodo veliko buč. Pavel je to tudi storil in glej naslednjo jutro so imeli celo njivo, polno buč. To je bogata družina hitro opazila in naročila njihovemu fantu Marcelu, da Pavla med igranjem vpraša, kaj se je zgodilo. Pavel mu je vse razložil. Bogata družina je tudi Marcelu rekla, naj dobi seme in šel je v gozd, tam je začel kričati vili, naj se mu nemudoma prikaže in mu da seme. Vila se je res prikazala, dala mu je seme in nato ga je posejal. Naslednje jutro pa je bila njihova njiva suha in brez pridelka. Le na sredi je ležala ena sama samcata buča.

Vila je videla, da je Marcelova družina sebična in mu dala slabo seme. Bogata družina je postala revna, revna pa bogata. A nova bogata družina je ostala prijazna, zato je del svojega pridelka dala novi revni družini.

Matjaž Habjanič, 7. b

Lea Skledar, 5. b

NESREČNI GOLBIN SREČKO

Nekoč, pred davnimi časi, je v prelepi jami, nekje na slovenskem živel golbin Srečko. Srečko je bil vsak dan zelo vesel. Z mamó golbinko in očetom golbinom so se vsak dan zabavali in pogovarjali.

En dan so prišli na temo o tem, da bi Srečko počasi moral vzpostaviti stik z ljudmi, da bi lahko golbini videli, ali jih bodo ljudje sprejeli. Srečkota je bilo strah ljudi, ampak on je bil najbolj primeren za to nalogo, saj je bil vedno zelo prijazen in vesel. In res je nekega dne napočil dan, ko je Srečko moral zakorakati v svet ljudi. Preden je odšel, je vprašal mamó, kje so ljudje najbolj radodarni in kje ga bodo najbolje sprejeli. Ona pa mu je odgovorila, da je najbolj primeren Ptuj. Srečko je bil še vedno prestrašen do kosti. S sabo je vzel sliko mame in očeta ter kos kruha in je odšel. Prvi dan je bil dokaj dober, saj še ni srečal nobenega človeka. Naslednji dan ga je med potovanjem prijela panika, saj je izgubil sliko mame in očeta. Srečko takrat ni bil vesel. Vsedel se je pod drevo in jokal. Bil je potrť, ampak kar naenkrat je zaslišal nekakšen zvok. Bil je presenečen, saj tega zvoka še nikoli ni slišal. Potem pa je zagledal malo kosmato žival, za katero je kasneje izvedel, da je mačka. Sprva je bil prestrašen, potem pa se je navadil te majhne živalce. Mislil si je, kaj pa če jo vzamem s seboj za družbo. In tako sta on in majhna žival odšla proti Ptujú. Srečko je za potovanje porabil pet dni, potem pa le prišel do cilja. Skrival se je po najbolj temačnih kotih Ptujá, da ga ljudje ne bi opazili. Njegov cilj je bil, da pride do ptujskega gradu in se predstavi kralju Ptujá. Komaj se je prebil preko ogromnega grajskega griča. Z mačko sta prispela na vrh. Ko je stopil v grad, so se mu roke tresle kot mešalnik za testo. Kralj je bil takrat na svojem vsakdanjem čaju na terasi. Srečko in mačka sta skočila pred kralja. Kralj je skoraj znorel. Srečkota se je tako prestrašil, da mu je skodelica čaja padla na tla. Preden je Srečko izustil prve besede o golbinih, je kralj poklical stražarje in stražarji so Srečkota vrgli v ječo in to v najbolj temáčno ječo od vseh, malo živalco pa so spustili.

Nekateri pravijo, da je Srečko še danes zaprt v ječi in kliče na pomoč na ves glas, mala živalca pa še danes hodi po Ptujú.

Blaž Kustor, 7. a

MOJA INDIJA KOROMANDIJA

Nekega večera sem sanjal o čudežni deželi Indiji Koromandiji. Imela je veliko fontano, krasna jezera in čarobno stavbo. Stavba je bila narejena iz sladkarij. Čudežna je bila zato, ker ti je vsak dan uresničila eno željo. Moja največja želja je bila, da bi bil čarovnik. Najprej bi vsem revnim ljudem dal nekaj hrane, vode in denarja. Vsak dan ob sončnem zahodu sem šel k jezeru. Videl sem lepe čokoladne labode.

Naslednji dan sem se zbudil presrečen. Nekaj je bilo drugače. Ko sem prišel ven, pa je bilo vse enako. A iz stavbe je kar naenkrat padla majhna punčka. Ampak jaz sem poletel in jo rešil. Sprva nisem vedel, kaj se je zgodilo, vsi so vpili od veselja, ker sem jo rešil. Bil sem pravi junak. Ljudje so bili zelo srečni. Kmalu sem se moral posloviti in odšel sem domov. Kaj kmalu sem ugotovil, da so moje nenavadne moči ostale. Pomislil sem, da sem imel najboljšo potovanje na svetu. Vendar veste kaj, takih potovanj je bilo še mnogo.

David Kolarič 3. a

Kaja Predikaka, 7. b

KORENJAČ

Pravljica se dogaja v svetu, kjer vlada zelenjava. Bil je Korenjačev prvi dan v novi šoli. Šole se je veselil, a ga je bilo strah, saj se je spomnil, da so ga na prejšnji šoli ustrahovali. Krenil je od doma. Na poti je srečal dva učenca, ki hodita proti šoli. Stekel je do njiju in se predstavil. Povedala sta mu, da jima je ime Koruzjak in Slatko. Skupaj so odšli v šolo. Prvo uro so imeli matematiko. Po njej je sledila malica. Na poti na malico je Korenjača ustavil okrogel učenec Paradajzo. Od njega je zahteval denar za malico. Korenjač je to grožnjo zavrnil. Ko ga je Paradajzo hotel udariti, sta mu na pomoč priskočila nova tovariša.

Korenjač se jima je zahvalil in skupaj so odšli na malico. Po pouku so skupaj odšli domov. Ko so prišli mimo tovarne, so videli, da se iz dimnikov kadi. Korenjač ni mislil, da je kaj posebnega, zato je šel mimo, a sta ga prijatelja ustavila in mu povedala, da je ta tovarna zapuščena že mnogo let. Mladi neumneži so šli pogledat, kaj se dogaja. Splezali so čez ograjo in odšli v tovarno. Preiskali so celotno tovarno, nakar so zaslišali ropotanje iz strojnice. Iz stropa so začeli padati kovinski tramovi, ki so zablokirali izhod. Bili so ujeti. Bili so zaskrbljeni in prestrašeni. Nato se je začel motor čudno oglašati. BOOM!!! Vse tri je zadel val radioaktivne eksplozije.

Naslednji dan, ko so vsi starši mislili, da so fantje mrtvi, so se naši trije junaki zbudili in splezali iz ruševin tovarne. Nato sta iz Korenjačevih oči priletela žarka energije, ki sta oplazila Koruzjaka, ki je iz dlani začel streljati kokice. Ugotovili so, da imajo super moči. Zdaj se vsak dan borijo proti zločinu.

Oskar Kolarič in Hugo Hodnik 6. a

MLADI VITEZ FERDINAND

Nekoč, za devetimi gorami in tremi vodami, se je rodil deček, po imenu Ferdinand. Oče je bil znan pesnik v tistem mestu. Mama je umrla zaradi hude bolezni. Ko je Ferdinand odraščal, je oboževal viteze. Zato je dal svojemu očetu navdih za nove pesmi.

Vsakihi sedem let je to mesto napadal zmaj. Župan je pošiljal viteze na goro, kjer je živel zmaj, da bi ga pokončali. A noben vitez se ni vrnil. Oče je Ferdinanda poslal v šolo za viteze, da bi se tam izšolal za viteza. Ko je končal s šolanjem, je zmaj spet napadel. Mesto je gorelo, a na srečo ni bilo žrtev. Župan je bil besen, sklical je vse viteze, vključno s Ferdinandom. Rekel je: »Tisti, ki mi prinese zmajevo glavo, dobi celo vrečo zlatih cekinov.« Tako se je Ferdinand opravił na zelo nevarno pot. Spakiral je orožje, hrano in pijačo in odšel. Prišel je do temačnega gozda, polnega volkov in drugih nevarnih bitij. Iz torbe je vzel palico in vžigalico. Stemnilo se je, zato je na palici zanetil ogenj. Odšel je v gozd. Proti koncu gozda ga je napadlo kardelo devetih volkov. Začel je mahati s palico, na kateri je gorel ogenj. Prečkal je gozd in prišel do gore, na kateri je živel zmaj. Odšel je na goro. Ko je prišel na vrh, je opazil zmaja, ki je imel tri glave. Za zmajem je opazil skrinjo, ki jo je varoval. Prikradel se je do skrinje in jo odprl. V skrinji je bil meč, ki je žarel zeleno. Meč je pospravil v torbo. Spravil se je na zmaja, odsekal je prvi dve glavi, a tretje glave ni mogel odsekati z navadnim mečem. Ferdinand je zagrabil čaroben meč, zamahnil, a ga je zmaj hudo poškodoval. A kljub temu je zbral še nekaj moči. S čarobnim mečem je odsekal še tretjo glavo in jo vzel.

Zaželel si je, da bi ozdravel in da bi bil doma. V tistem trenutku je Ferdinand stal pred domačo hišo, rane ni bilo več. Tako je živel srečno do konca svojih dni.

Aleksander Kaučevič, Matija Šprah, 6. a

Lovro Zorec, 1. b

DEKLICA IN MUCA MACA

Nekoč pred davnimi časi, je živela lepa, mlada deklica, ki je oboževala knjige. Njeno življenje ni bilo nič posebnega, saj je bila tudi njena družina zelo revna. Za njen osmi rojstni dan je dobila najlepše darilo, kar jih je bilo. To je bila muca po imenu Maca. Od takrat je bila najsrečnejša deklica na svetu. Tudi svet se je skozi njene oči obarval mavrično. Skupaj z Maco sta nabirali rožice, hodili na izlete in čarobne sprehode. Čez čas se je Maca pridružila tudi njeni družbi. Cele dneve in noči sta bili skupaj in se zabavali, na kar je deklica srečala prečudovitega princa. Zelo veliko sta se družila – seveda je bila pri tem prisotna tudi muca Maca. Svet je postal še lepši, vendar ne za dolgo. Oče je princa poklical na grad, saj je moral iti premagat mogočnega belega zmaja, ob biserni reki. Ko je princ prijahal do deklice in ji to povedal, je bila zelo žalostna. Njene oči so postale sive, takšne kot je videla svet v tistem trenutku. Princa je vprašala, če lahko pojmeta z Maco zraven. Opremili so se in odšli. Z mogočnim zmajem so se bojevali več kot preveč časa, na kar se je zgodila grozljiva stvar. Zmaj je požrl Maco. Deklica je zapustila princa in bojni kraj ter stekla domov. Mami je povedala, kaj se je zgodilo in žalostna odšla spat.

Čez en mesec je bil njen petnajsti rojstni dan. Na ta dan ni ničesar dobila od matere ali očeta, temveč od starke, ki se je nenadoma pojavila v njenem življenju. Starka je deklici podarila zlato knjigo. Ko je prišla domov, jo je odprla in ugotovila, da to ni navadna knjiga, temveč knjiga, v katero lahko odide in spremlja, kaj se dogaja z Maco. Od takrat naprej je postala spet srečna, saj vsak dan vidi svojo muco.

Urška Pliberšek, 7. a

POTOVANJE Z JURETOM

Nekoč je živel deček po imenu Jure. Njegova mama je bila Katarina. Jure je zelo rad potoval in raziskoval. Mama je Juretu vsak dan govorila, da je še premlad. Juretovo spraševanje, če sme na potovanje, ji je šlo tako na živce, da si je nekega dne premislila in mu je dovolila. Tistega dne je bil Jure tako vesel, da se je hitro šel pripraviti in odšel od doma. Hodil je zelo dolgo, to je bilo tako dolgo, da je bila že noč. Jure je na srečo imel s seboj šotor. Hitro si ga je postavil in šel spat. Naslednji dan je šotor pospravil in nadaljeval pot. Nato je prišel do treh poti. Vsaka je vodila drugam. Prva pot je vodila k volku s krili. Ta volk je tudi govoril. Druga pot je vodila k zmaju, ki je bruhal vodo in govoril. Tretja pot je vodila k medvedu, ki je govoril in bruhal ogenj. Jure se je odločil, da bo šel na vse tri poti. Najprej je odšel k volku. Ko je prišel tja, je videl volka s krili. Zelo se je bal. Volk je rekel, da ga ne rabi biti strah. Jure je zato strah izgubil. Volku je rekel, da bi rad, da postaneta prijatelja. In zgodilo se je tako. Nato sta skupaj odšla k zmaju. Zaželela sta si, da tudi zmaj postane njun prijatelj. Tudi to se je zgodilo. Nato so vsi trije odšli še po zadnji poti proti medvedu. Seveda je bila tudi tukaj želja enaka, in sicer da medved postane njihov prijatelj. A medved je bil nekoliko muhast, zato je rekel, da se bo bojeval z volkom in zmajem. In če v boju zmagata, bodo prijatelji. Sicer pa ne. Bil je napet boj. Na koncu sta zmagala volk in zmaj. Jure je bil neznansko vesel, saj so tako pridobili še enega prijatelja. In če te pot zanese kdaj v tisto smer, boš gotovo srečal štiri najboljše prijatelje, ki skupaj počnejo najrazličnejše stvari.

Miha Kukovec in Tai Prosenjak, 6. a

Maj Žibert, 9. b

Luka Sarič, 8. b

Matija Masten, 7. a

Nina Kekec, 8. b

Minea Leva, 8. a

SI LAGALA?

Vse je postalo čudno. Je sploh govorila resnico? Je bilo resnično? Vse se je začelo sedmega julija, v gradu za devetimi gorami. V njem je živela kraljeva družina. Princeza je tistega dne zamujala na zajtrk, saj je vso noč bedela. A zakaj nobeden ne ve? Uredila se je in odšla na zajtrk. Na zajtrku jo je oče vprašal, čemu zamuda. Odgovoriti ni znala. Tudi zajtrk je pojedla hitreje kot po navadi. Zdelo se je, da se ji je zelo mudilo. Princeza je namreč nekaj dni nazaj v kleti gradu našla nekakšen stroj. Pretihotapila ga je v svojo sobo. Bil je zelo prašen. Poskusila ga je prižgati. Pritiskala je vse gumbe, premikala je vse ročice. A stroj se ni in ni hotel prižgati. Zvečer, ko se je odpravljala spat in je nad njim že obupala, se je stroj začel oglašati. Princeza je bila v šoku. Približala se mu je s strahom. Besede so prihajale iz njega. Bile so nerazločne na začetku, a so s časom postajale bolj razumljive. Nekdo se je z njo skušal pogovarjati oziroma priti v stik z njo. A kdo? Čez čas je zbrala pogum in začela odgovarjati nazaj. Čez čas sta s to navidezno osebo postali zelo dobri prijateljici. Smešno se jima je zdelo, da imata enako ime. Tudi princesi sta bili obe. S časom sta si postali zelo blizu. Ko je princeza predlagala ali samo omenila srečanje v živo, je druga vedno zamenjala temo ali poiskala čuden izgovor. Postajalo ji je zelo neprijetno in čudno, saj je začela ugotavljati, da imata veliko več podobnosti, kot si je mislila. Toliko, da je bilo praktično nemogoče. Tudi princeza na drugi strani je ni več pustila na miru. Z njo se je hotela pogovarjati cel dan in celo noč. Začela je razlagati čudne in skorajda nemogoče stvari. Ko pa ji je neke noči končno pustila spati, se je stroj točno ob 3:33 zjutraj začel oglašati. Princeza se je zbudila, vzela slušalko iz stroja in poslušala. Kar ji je princeza rekla, jo je šokiralo in pustilo brez besed. Od tiste noči naprej princese ni nihče nikoli več videl ali o njej slišal. V njeni sobi so na tleh našli samo stroj in ob njem zlomljeno slušalko. Princeza pa v sebi še vedno drži skrivnost, da na svetu obstaja še ena verzija nje.

Ema Ganzer in Mina Mahorič 6. a

ČAROBNA ROŽA

Nekoč, predavnimi časi, je živela deklica po imenu Ema. Zelo je imela rada rastline. Zato se je nekega dne odpravila na travnik. Tam je našla polno prečudovitih cvetlic. Pogledala je naokrog in zagledala čarobno rožo, ki je bila med vsemi najbolj čudovita. Stopila je bližje in si zaželela, da bi dobila prijateljico. V tistem hipu je priletela vila in nanjo potresla čarobni prah. Deklici se je želja uresničila. Dobila je prijateljico Nino. Z njo sta se veliko igrali. Tekali sta po travniku, se lovili in skrivali.

Ema je nato celo noč sanjala, kako srečna je, ker ji je vila uresničila željo in bila navdušena, da je dobila tako pristrčno novo prijateljico.

Lorena Čerček, 3. a

NELOČLJIVO PRIJATELJSTVO

Nekkega dne sta najboljši prijateljici Sara in Klara prišli v šolo. Začel se je pouk in naenkrat v razred vstopi nov učenec. Klara se takoj zaljubi v tega prečudovitega fanta z blond lasmi in sivomodrimi očmi. Fant se predstavi in pove, da mu je ime Nejc, star pa je trinajst let. Vsedel se je zraven Klare in začela sta se pogovarjati in tako je bilo še sedem dni. Konec tedna se je zdelo, kot da je Klara popolnoma pozabila na Saro. Nejc je s Klaro začel hoditi. In Sara je bila zelo osamljena. Povezovali sta ju samo obeska, ki sta bila čarobna, a onidve tega nista vedeli. Čez tri

tedne se sploh nista več pozdravljali, nato pa je Sara izginila in nihče ni vedel kam. To je vedel le tisti, ki je to povzročil. In to je bil prijazen duhec Kiki. Saro je poslal v čudežno deželo, da bi jo Klara začela pogrešati. Klara jo je res začela pogrešati in iskati. Po poti so jo vodili namigi. Pogledala je v obesek in začel je utripati. Čez čas se je odprl. V njem je bil listek »blizu si«. Ko je pogledala predse, je zagledala tri poti. Izbrala je sredinsko. Na koncu poti je zagledala duhca. Duhec jo je odpeljal do Sare. Objeli sta se in si obljubili, da se ne bosta nikoli več ločili, tudi zaradi fantov ne.

Nuša Arnuš in Eli Tement, 6. a

MAGNOLIJA TONJA

Magnolija si je želela že kot seme rasti. Ko so jo končno posadili, so jo takoj zalili. Potem, ko je zrastle v rastlinico, ji je nek otrok odtrgal eno vejico. Potem, ko je zrastle, je mimo priletel en ptiček in ji prestrašeno rekel: "Tonja, Tonja, pripravi se, inekcijo boš dobila, možje so prišli!" Ptiček je zbežal in eden od mož je zapičil žebelj in Tonjo je zelo zbolelo in stisnilo pri srcu, nato so jo še posekali. Ko se je Tonja, zbudila je pristala na jadrnici. Počil je lonec in pravljičje je konec.

Mila Brodnjak Ritoša, 2. b

ZAJEC ZOKI IN MEDVED LUMPI

Vidnih časih je živel zajec Zoki. Nekega ljubega dne je zajtrkoval na gozdni jasi. Slišal je žalostno brundanje in smeh. Sledil je svojim ušesom in prišel do žalostnega medveda. Ni si znal pojasniti tistega smeha, zato je vprašal: »Kdo si ti in kdo se je smejal?« Medved mu je odgovoril: »Jaz sem medved Lumpi. Sicer pa se noben ni smejal, slišal si moj jok.« »Jaz sem zajec Zoki. Zakaj pa jočeš?« ga je vprašal zajec Zoki. Medved mu je odgovoril, da se mu vsi norčujejo, ker je tako zelo debel. »Veš kaj, lahko bi bila prijatelj,« se mu je ponudil zajec Zoki. »Kaj res?« je bil navdušen in zelo vesel medved Lumpi. Postala sta najboljša prijatelja. Zajec Zoki je medveda Lumpija odslej vedno branil pred drugimi, ki so se mu norčevali. Tako sta živela v neskončni sreči in se vse dni igrala in igrala.

Izak Dovšak, 3. a

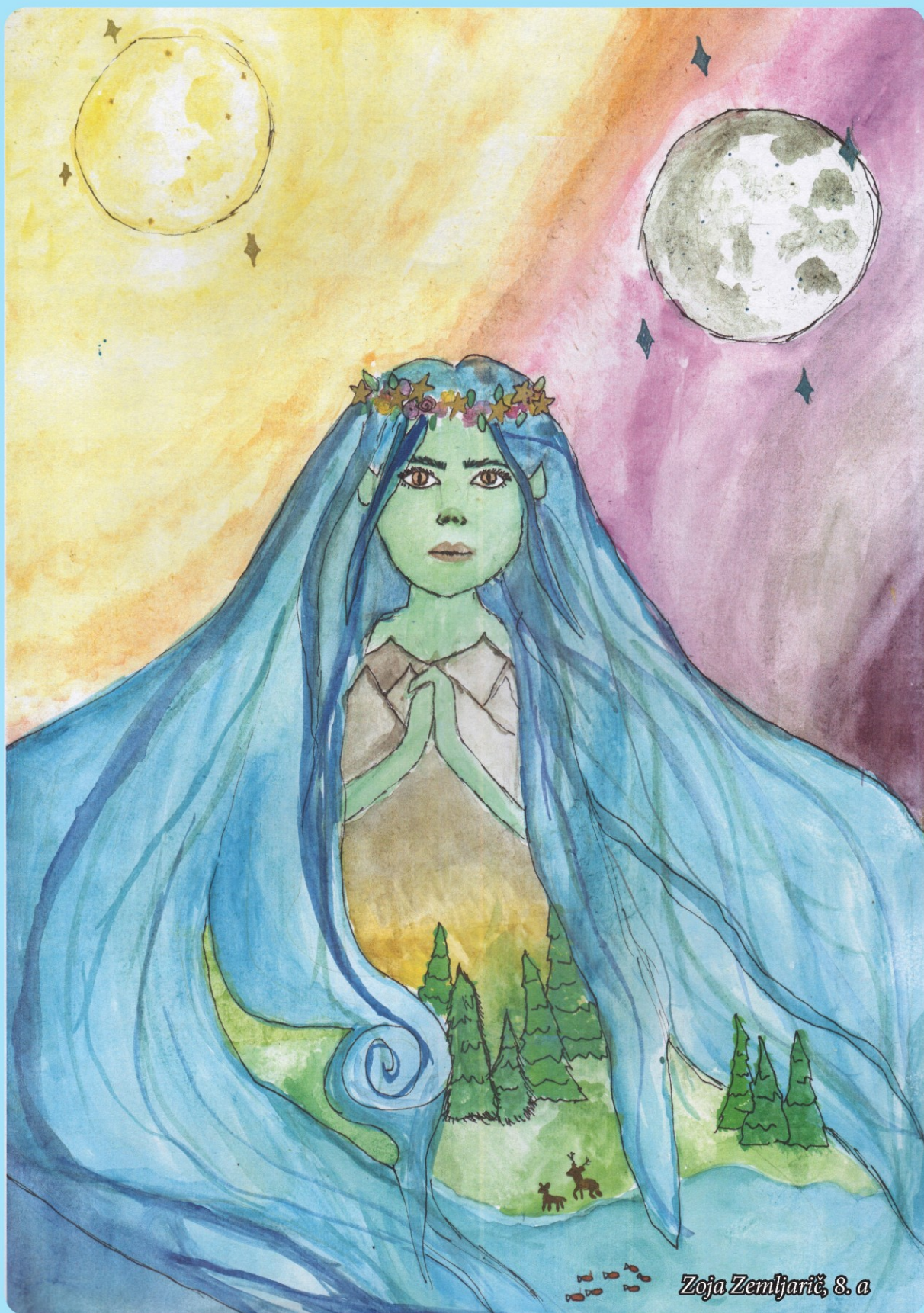
ZAJČEK KUKU IN MEDVED GRAČI

Nekoč, predavnimi časi, je živel zajček Kuku, ki je imel najboljšega prijatelja medveda Gračija. Skupaj sta se zelo zabavala, četudi je bil Kuku majhen, Grači pa velik. Nekega dne je Kuku vprašal Gračija: »Kako je biti velik?« »Meni je všeč, da sem velik,« mu je odgovoril Grači. »Kaj pa ti? Si zadovoljen s svojo majhno postavo?« »Ne, prav nič. Veliko srečnejši bi bil, če bi lahko tudi jaz bil tako velik, kot si ti,« mu je zaupal Kuku. Nato sta zaslišala čuden glas, ki je rekel: »Jaz te lahko spremenim v velikega zajca!« Malo začudena sta oprezala naokrog in kmalu ugotovila, da ju je ogovorilo staro drevo, ki mu je bilo ime kar Drevo. Kuku si je res neznansko želel postati velik, zato je Drevo prosil, naj mu uresniči željo. In res. Drevo ga je spremenilo v velikega zajca. Kuku je bil tako vesel, da je pet minut samo skakal in se smejal. Tudi Grači je bil za prijatelja zelo vesel.

Tako sta bila oba vesela in srečna. In tako je ostalo do konca njunih dni.

Livia Sartor, 3. a

TREBUHLJAČ

Nekoč, za devetimi gorami in devetimi vodami, je živel trebuhljač. To ni bil navaden trebuhljač, saj ne samo, da je govoril iz trebuha, imel je celo usta na trebuhu.

Že od malih nog ga ljudje niso sprejemali takšnega, kot je. Zmerjali so ga, izločali ... Zaradi njegovega trebuha se je počutil, kot da sploh ni človek ... To ni bilo prav. Vsak človek bi se moral počutiti v redu v svoji koži. Sprva ljudje niso vedeli, da ne more govoriti iz ust, ampak lahko pa iz trebuha. Tako je najprej izvedel njegov razred, zdaj pa vedo že vsi. Dragi bralci, verjetno si mislite, kako je bilo to zabavo, da je imel usta na trebuhu. Ampak njemu to ni bilo zabavno. Vsak dan je poskušal spregovoriti iz ust. Ampak ni in ni šlo.

Napočil je čas tretjega razreda, ista zgodba, (zmerjanje, izločanje ...). Vse do dneva, ko se je trebuhljaču spremenilo življenje. V razred je prišel novi učenec po imenu Paskal in tudi on je bil drugačen od ostalih. Bil je temnopolt. A njemu je to bilo všeč. Pristopil je do trebuhljača in mu ponudil roko, se predstavil in ga vprašal, če se lahko vsede zraven njega. Trebuhljač se je nasmehnil in prikimal. Takoj za tem je iz ozadja trebuhljačev sošolec zavpil: »Čuden novi sošolec, ne družì se z njim! Usta ima na trebuhu!!! HAAAAHA,« se je zasmel in cel razred z njim. Trebuhljaču je njegov nasmešek padel tako hitro kot njegovo upanje, da bi imel pravega prijatelja. Paskal je zamrznil, čez tri sekunde se je usedel zraven trebuhljača in začel pogovor: »Kako kul, lahko vidim? Ne moreš govoriti iz ust?« Trebuhljač se je spet nasmehnil.

Od tistega dne naprej sta bila najboljša prijatelja. Paskal ga je naučil, kako naj se ima rad in mu dal vedeti, da je super takšen, kot je. S časoma so ju njuni sošolci začeli sprejemati in trebuhljač je Paskalu še danes hvaležen, da mu je polepšal življenje.

Iva Kustor in Samanta Gabrovec, 6. a

DEKLICA NAD OBLAKI

Tam, nekje med oblaki, je živela deklica. Nikoli ni imela prijateljev in še zdaj razmišlja, kako se je znašla tam zgoraj. Vedela je le, da je pri sedmih letih zvečer na trati gledala v nebo in zaspala. Ko se je zjutraj zbudila, je pod sabo začutila puhaste oblake. Bila je začudena in hkrati prestrašena. Razmišljala je, če se bo še kdaj lahko vrnila nazaj k svoji družini. Čez dan ji je družbo delal le plišasti medvedek, za katerega misli, da je razlog, da je zdaj, kjer je. Dnevi so minevali tako dolgo, kot mavrica. Nekega dne se je sprehajala po oblakih in zagledala deklico, ki jo je zasula z vprašanji. Odgovorila ji je, da ji je ime Daisy. Veliko sta se pogovarjali in spoznavali ter postali dobri prijateljici. Zdaj so dnevi minevali hitreje. Pogovarjali sta se in naenkrat zagledali dečka. Deček je ves prestrašen vstal. Vprašal ju je: »Wo bin ich?« Deklica mu je odgovorila: »Wir sind jetzt über den Wolken. Hast du das nicht gewusst? Was ist dein Name?« Deček ji je odgovoril, da mu je ime Jonas. Takoj, ko je zagledal oblake, je rekel: »Ich will ihn haben!« To pa je rekel zato, ker so bili doma zelo premožni in je vedno dobil vse, kar si je zaželel. To deklicama ni bilo ravno všeč. Zato se nista družili z njim. Nič manj si ni želel oblakov zase in zato so se sprli. Rekel jima je: »Wenn Sie die Wolken nicht sich selbst überlassen, geht es Ihren Bären nicht gut!« Deklica se je prestrašila, saj je bil medvedek edina stvar, ki ji je ostal od doma. Odločili sta se, da se bosta z dečkom pogovorili. Deček je privolil in rekel: »Ich wurde jeden Tag einsamer und so wollte ich Wolken für mich. Jetzt sehe ich, dass es nicht richtig war«. Imel je le tri želje in sicer: »zu kompensieren, sie werden Freunde und sie werden in Frieden zusammenleben«. Privolili sta in skupaj so živeli nad oblaki večno in srečno kot prijatelji.

Pia Peršuh, Ajda Rojs, Hana Kmetec, 6. b

SAMOROG S KRILI, KI NE ZNA LETETI

Za devetimi gorami in devetimi vodami je živel samorog s krili, ki ni znal leteti. Nekega dne sem ga našla. Skrila sem ga v svojo sobo. Naslednji dan sem ugotovila, da ne zna leteti. Učila sem ga in učila, a se nikakor ni mogel naučiti. Naslednji dan sva se učila preskakovati najvišje ovire. V ponedeljek so prišle pošasti in me ujele. Tudi samoroga so skoraj ujele. Bilo ga je tako strah, kot še nikoli. Ker ga je bilo tako strah, je migal s krili gor in dol vedno hitreje. Naenkrat je poletel in me rešil.

Na koncu sva pošasti pobila z rogom in vsi smo živeli srečno, do konca dni.

Lejla Mlakar, 3. b

MALA OPICA POBEGNE IZ CIRKUSA

Nekoč je živel en cirkusant, ki je imel cirkus. Ta cirkus je bil poseben, ker je bil največji na svetu. V cirkusu so bile živali. Živali so se imenovalle kužek, muca, slon in mala opica. Te živali so bile posebne zato, ker so govorile. Cirkusant je pripravljaval predstavo in živali so morale vaditi. Vadile so prevale in mostove in vsem je šlo dobro. Le mali opici ni šlo, ker je bila še tako majhna. Ker ji nikakor ni šlo, se je odločila, da pobegne. Predstava se je že skoraj začela in so živali začele plesati. Skoraj je bila na vrsti mala opica. A mala opica je razmišljala, kaj bi naredila. Na koncu se je odločila vaditi prevale in mostove. Tako je vadila in vadila in še vadila, da ji je na koncu le uspelo. Juhu, je zakričala in odhitela v cirkus. Tam so jo vse živali že čakale. Končno je prišla v cirkus in pripravila odlično predstavo.

Mala opica je spoznala, da nikoli ne smeš obupati.

Lili Klara Gregorec, 2. a

PRINC, KI JE REŠIL SVET

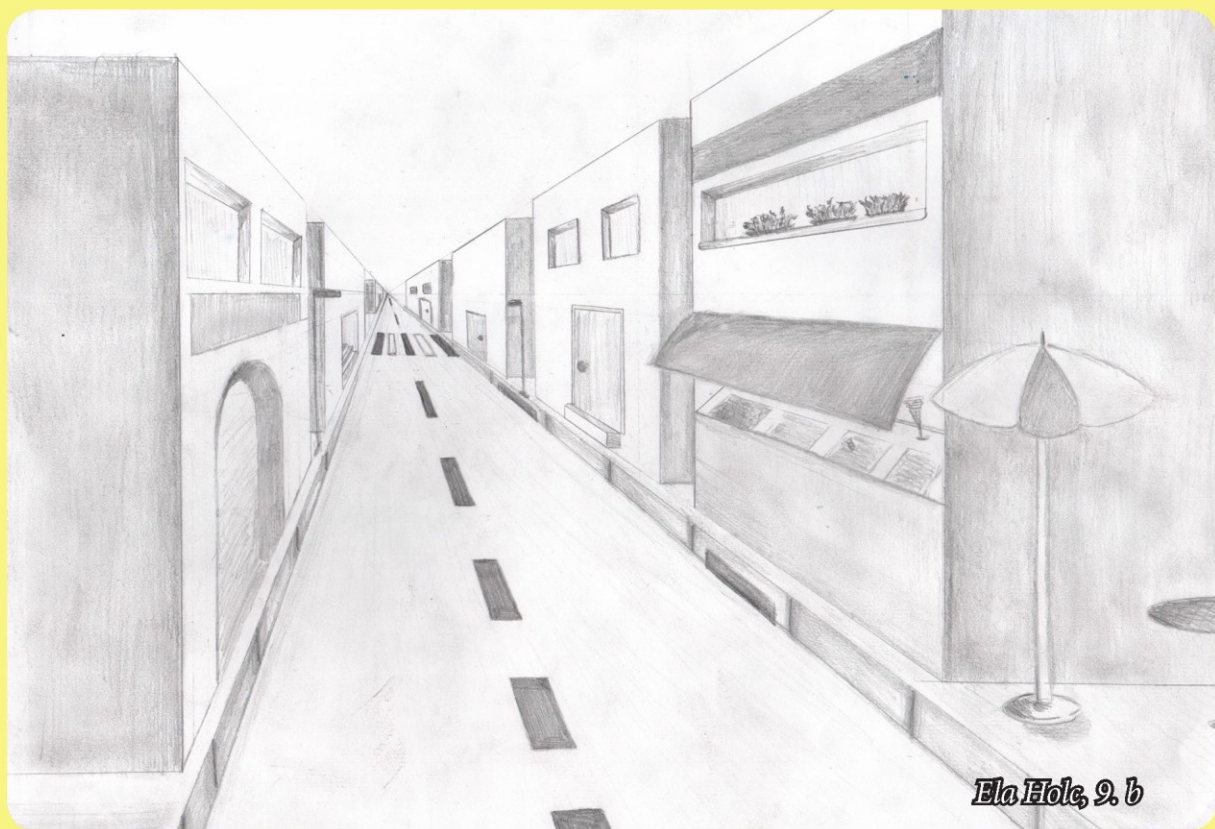
Nekoč predavnimi časi je živel princ. Ljubil je princeso. A nekega dne se je zgodila vojna. Med vojno je princ zagledal na tleh čudežni meč. Ko ga je zapičil v tla, je prišla vila. Princ jo je milo prosil, če lahko reši vojno. Vila je rekla, da lahko, če ji naredi majhno uslugo. Princ je rekel, da bo vse naredil samo, da bo konec vojne. Vila je bila zadovoljna in mu rekla, da je malo naprej jama, v kateri je čaroben konj. Ko bo prišel do konja, mu mora reči: »Dragi čarobni konj, prosim, zbudi se in me odpelji nazaj do vile.« Princ jo je ubogal. Ko je prišel do jame, je tam že bil konj. Rekel mu je, to kar mu je naročila vila. Konj se je zbudil, vrgel princa na svoj hrbet in sta hitro odšla do vile. Ko sta prispela do vile, je princ stopil s konja. Vila ga je takoj zajahala. Ko je konj zarezgetal, so sovražniki izginili. Princesa je to videla in se zaljubila v princa.

Živela sta srečno do konca svojih dni.

Ajda Šuler, 3. b

Gaja Urek, 7. a

Ela Hole, 9. b

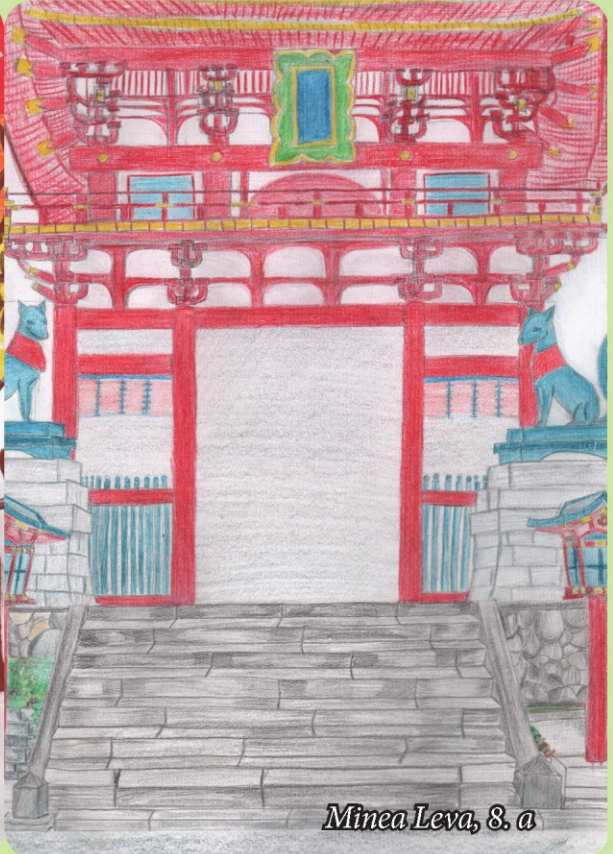
Tara Gracija Kolednik, 5. b

Pia Peršuh, 6. b

Ula Čeh, 7. b

Minca Leva, 8. a

ČUDEŽNI SVINČNIK

Nekoč pred davnimi časi je živel punčka po imenu Lili. Zelo rada je hodila v gore. Nekega dne je spet šla v gore. Pod skalo se je nekaj svetlikalo. Lili je šla do skale in vzela svetlikajočo stvar. Ko je boljše pogledala, je videla, da je svinčnik. Hitro ga je vzela in stekla domov. Doma je vzela papir in poskušala pisati. Svinčnik jo je popeljal v čudežno deželo. Tam je bilo vse iz bonbonov in čokolade. Takoj, ko je to videla je začela jesti. Svinčnik ji je padel iz rok in čudežna dežela je izginila. Bila je žalostna, ker ni bila več v čudežni deželi. Morala je v šolo. Ko je prišla domov, na njeni mizi ni bilo več svinčnika. Iskala ga je in iskala, a ga ni našla. Ko je prišla iz svoje sobe, je videla, da svinčnik leži na tleh. Bil je zlomljen. Popravila ga je in bila je zelo srečna, da ga ima. Srečno je živel do konca svojih dni.

Zarja Šuler, 3. b

LEPA PRINCESA

Nekoč je živel lepa princesa. Imela je dve mucu in enega samoroga. Neko soboto je videla zmaja. Zmaj je zgrabil princezo in jo odpeljal v svojo jamo, da bi bila hrana za njega. Ko je samorog videl ugrabljenno princezo, je ugotovil, da ima krila. Nato je poletel in prišel do jame. Tam se je z zmajem bojeval. S svojim rogom, ki ima čudežne moči, je vanj vrgel kamen. Zadel ga je naravnost v srce. Nato je samorog princezo odpeljal naravnost v grad. Tam sta živel srečno, do konca svojih dni.

Tjaša Hrnčič, 3. b

PRESTRAŠEN ZMAJ

Pred davnimi časi je živel prestrašen zmaj. Nekega dne je odšel z mamico ven. Mamico je napadel lev. Zmaj je opazil jamo s čudežno vodo. Zmaj je popil vodo in odšel do mamice. Rešil jo je. Naslednji dan je šel ven in vsi so mu zaploskali. Zmaj je živel srečno, do konca svojih dni.

Iva Repič, 3. b

Nadja Muharemović, 1. b

ZMAJ, KI JE HOTEL SESTAVLJATI LEGO KOCKE

Nekoč so še živeli strašni zmaji, ki so napadali ljudi. Ljudje so se tudi borili in tako so bile nekaj časa vojne na svetu.

Potem se je nekega dne rodil mali zmajček. Drugačen je bil od ostalih zmajev in zato, ker je bil drugačen, so mu mame dale ime Drugaček. Ta Drugaček je bil tako drugačen: sploh ni zahteval vojne, veliko rajši je imel lego kocke. On jih je sestavljal kar cele dni. Mame zmajevke so rekle, da je on drugačne sorte kot one: "Ker mi hočemo vojno, ne pa lego kock!" Mama je en dan povedala Drugačku, da za zmaja niso zdrave lego kocke. Kar pa sploh ni res.

Nekega dne so ostali zmajevi otroci opazili, da zna Drugaček iz lego kock sestaviti raketo, in so tudi oni začeli sestavljati iz lego kock. In tako so se končno vojne končale in so ljudje ugotovili, da zmaji sploh niso slabi.

In so si v človeški vasi izmislili pravilo, da vsak, ki je star šestnajst, dobi zmaja. In ker je poglavarjeva hči ravno praznovala svoj šestnajsti rojstni dan, je dobila zmaja Drugačka. Zdaj sta najboljša prijatelja in počneta vse mogoče skupaj in se imata lepo in tudi vedno se bosta imela lepo.

Katarina Ladič, 2. b

NAROBEN SVET

Nekoč pred davnimi časi, ko so še ljudje govorili hav in kužki slovensko. Nekega dne, ko je bila družina kužkov zbrana za narobe obrnjeno mizo na stropu, je mali kužek vprašal: "Mami, kdaj dobim človeka?" Mama mu je rekla, da ga dobi za rojstni dan.

Naslednji dan je že bil njegov rojstni dan. Mali kuža je vprašal: "Kdaj gremo v trgovino s človeki?" Mama mu je rekla, da po zajtrku.

Zajtrk je hitro minil. Potem, ko so bili v trgovini, si je mali kužek dolgo izbiral. Ko se je končno odločil, so kupili tistega človeka, ki si ga je izbral, in še povodec in ležišče, pa hrano za ljudi, pa igračko. Potem so šli domov, ker se je že nočilo.

Zjutraj so človeka peljali na sprehod v park. Potem so šli domov in se lepo imeli do konca življenja.

Katarina Ladič, 2. b

Emma Sartor, 9. a

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

Odgovorna oseba:	ravnateljica Helena Ocvirk
Glavna urednica in idejni vodja:	Alenka Kandrič
Mentorji literarnih del:	Daniela Štumberger, Alenka Štrafela, Helena Slameršak, Aleksandra Žarkovič Preac, Tonja Kolar, Natalija Nežmah Prijatelj
Mentorici likovnih del:	Doroteja Širovnik, Lidija Žmavc
Avtor ilustracije na naslovnici:	Živa Žnidarič, 8. a
Jezikovni pregled:	Alenka Kandrič
Grafično oblikovanje:	Peter Majcen
Izdala:	OŠ Olge Meglič Ptuj
ISSN	2463-9613 (spletna izdaja) Maj, 2022